

følelsen af, at dens arbejde har en mening, som går ud over hver enkelt personlige interesser, og at den ved sit arbejde kan bidrage til samfundets og derigennem til hele menneskehedens velfærd. Det mål, der bør stilles ungdommen for øje, må være at tjene sin næste og derved hele menneskeheden. Det gælder om, at der blandt folkene i Europa, Nordamerika og Sovjetunionen skabes en indstilling, som giver deres arbejdsudfoldelse en ny mening ved, at de får bevidstheden om at medvirke i en fælles anstrengelse i menneskehedens tjeneste.

II. Finansielle spørgsmål.

Arbejdsorganisationens budget for 1961 behandles i den særlige finanskomité, der består af et regeringsmedlem fra hvert af de i konferencen deltagende lande. Forud for forelæggelsen i finanskomiteen er budgetforslaget behandlet i arbejdsorganisationens styrelsesråd, og det er her, den egentlige detailbehandling finder sted.

Budgetforslaget for 1961 havde en udgiftssum til fordeling på medlemsstaterne på ca. 10 mill. dollars, ca. 800 000 dollars mere end budgettet for 1960. De øgede udgifter skyldes dels organisationens forøgede aktivitet, dels uundgåelige stigninger i omkostningerne, bl. a. som følge af, at lønsatserne for personale med tjenestested i Genève er forhøjet.

Såvel i styrelsesrådet som under den senere behandling ved konferencen fastholdt man fra arbejdsgiverside, at man ikke kunne stemme for forslaget. Baggrunden herfor var, at man tvivlede på nødvendigheden af opretholdelsen af de regional-kontorer, der ligger i nærheden af Genève. Desuden fandt man, at der ikke var gjort tilstrækkeligt for at reducere antallet af mindre møder. Endvidere mente man, der burde tages hensyn til et tidligere fra arbejdsgiverside rejst krav om en undersøgelse af arbejdsorganisationens arbejds-metoder. Endelig blev det fra arbejdsgiverside gjort gældende, at man bestrider lovligheden af et klagenævn, der blev indført i sidste samling¹⁾, hvorfor man ikke kunne

anerkende udgifterne til dette nævns virksomhed.

I konferencens plenarforsamling vedtoges budgettet. Ingen stemte imod, men de vestlige arbejdsgiverrepræsentanter og også en del af de øvrige arbejdsgiverrepræsentanter undlod at stemme.

Danmarks andel i budgetudgiften er efter den for tiden gældende skala 0,77 pct., hvad der for 1961 giver et beløb på godt 75 000 dollars.

III. Gennemførelse af konventioner og henstillinger.

Som det sker hvert år, blev der af konferencen nedsat en komité til at gennemgå de rapporter, der var indsendt af regeringerne angående de skridt, der var foretaget for at gennemføre de af arbejdskonferencen vedtagne konventioner og henstillinger.

Til arbejdsgivergruppens ordfører i komiteen valgtes medlem af den danske arbejdsgiverdelegation, fuldmægtig *Schade Poulsen*.

I komiteens redegørelse til konferencen omtales i hovedtræk de resultater, der er nået i den ekspertkomite, der hvert år forud for konferencen behandler regeringernes rapporter.

Komiteen kunne med tilfredshed konstatere, at der skete stadige fremskridt med hensyn til den formelle antagelse af de internationale arbejdskonventioner. I løbet af samlingen passerede antallet af ratifikationer således 2 000, og medens det tog 30 år at opnå de første 1 000 ratifikationer, havde det kun været 11 år at opnå de næste 1000.

Fra arbejdsgiverside blev der i komiteen rejst spørgsmål om, hvorvidt en regering skal bringe sin lovgivning og praksis i overensstemmelse med en konvention før eller efter at have meddelt dens ratifikation. Man nåede til det hovedsynspunkt, at lovgivning og praksis i almindelighed skulle være fuldtud tilpasset efter en konvention, så snart denne konventions bestemmelser var blevet bindende for et ratificerende land, men at måden, hvorpå dette resultat blev opnået, måtte overlades til hver regerings

¹⁾ Se herom Beretning om den 43. internationale arbejdskonference i Genève 1959, side 10-12, og nærværende beretning sp. 14.